

Endelig er Bestemmelsen i Sølovens § 142, 2det Stykke, udeladt, saaledes at Ansvar for Skade som Følge af Skibets Usødygtighed skal bedømmes efter Hovedreglen. Dette synes ubetænkeligt under Hensyn til Reglen i Forslagets § 72, idet en Sammenholdelse af denne Regel med nærværende Paragrafs Hovedregel vil føre til det Resultat, at Bortfragteren er fri for Ansvar, om han kan godtgøre, at Skibets Usødygtighed ikke skyldes hans eller hans Folks Fejl eller Forsømmelse.

Der kan i denne Forbindelse mindes om, at Bortfragteren efter Forslagets § 72 har Pligt til at sørge for Skibets Sødygtighed ikke blot ved Rejsens Begyndelse, men under hele Rejsen. Der foreligger paa dette Punkt en Forskel i Forhold til Konnossementslov-Forslagets § 4, Punkt 1, hvorefter Bortfragteren er ansvarsfri for Skade som Følge af Skibets Usødygtighed, naar det bevises, at han har udvist tilbørlig Omhu med Hensyn til Skibets Sødygtighed ved Rejsens Begyndelse, jfr. ogsaa herved nedenfor ad § 122.

Til § 119.

Bestemmelsen træder i Stedet for Sølovens § 115, 2det Stykke. Med Bestemmelsen maa sammenholdes Forslagets §§ 92, 97 og 125, og Konnossementslov-Forslagets § 4, Punkt 6.

Med Hensyn til den paa dette Punkt foreliggende Forskel mellem den danske Tekst og de øvrige Tekster henvises til Bemærkningerne ovenfor til § 92.

Ved Udøvelsen af sine Rettigheder efter nærværende Paragraf maa Bortfragteren naturligvis ikke gaa videre end nødvendigt for at sikre sine Interesser.

Til § 120.

Bestemmelsen træder i Stedet for Sølovens § 149, hvor det hedder, at naar der skal betales Erstatning efter Sølovens § 142, bliver Erstatningen at fastsætte efter §§ 200 og 201, d. v. s., at Erstatningen skal fastsættes efter rent objektive Kendetegn, Godsets Markedsværdi paa Bestemmelsesstedet eller dér, hvor Rejsen ender. Den samme Regel gælder med Hensyn til Erstatning for

Gods, som i Medfør af Sølovens § 49 er solgt for Skibets Behov.

Som ovenfor anført maa Bestemmelsen i § 118 ses som et Udslag af de almindelige Regler om Erstatning i Kontraktsforhold. Det er derfor ogsaa naturligt, at Erstatningens Størrelse bør fastsættes efter de samme Principper, der ellers følges ved Erstatningsberegning. Dette vil sige, at der normalt ikke skal betales Erstatning for Tab, der maa anses for uberegnelige eller usædvanlige. I Befragtningsforhold gaar Bortfragterens Pligt ud paa at befordre Godset til Bestemmelsesstedet og dér udlevere det i uskadt Stand til rette Vedkommende. Denne normale Transportinteresse er ogsaa bestemmende for Fragtenes Størrelse. Det er derfor ogsaa naturligt, at denne normale Transportinteresse lægges til Grund ved Beregningen af Bortfragterens Erstatning for Skade eller Tab af Gods, medens det er i hans Varetægt.

Det bestemmes derfor i nærværende Paragraf, at Erstatningen skal fastsættes paa Grundlag af den Værdi, Godset vilde have haft, hvis det var blevet udleveret i uskadt Stand, i rette Tid og paa rette Sted. Saaledes som Bestemmelsen er formuleret, vil der ikke i Almindelighed blive taget Hensyn til særlige Interesser, som for Befragteren (Modtageren) maatte knytte sig til Befordringen af Godset, medmindre Bortfragteren, da Aftalen blev sluttet, havde Kendskab til disse særlige Interesser og derfor ved Kontrakten maa anses at have forpligtet sig til ogsaa at varetage disse Interesser.

Godsets Værdi vil normalt være Markedsværdien for Gods af den Art, der er Tale om, paa Bestemmelsesstedet og paa den Tid, da Godset skulde have været afleveret. Men naturligvis maa Fradrag herved gøres for de Udgifter, der normalt indgaar i en Vares Pris, Fragt, Told og Omkostninger, men som nu spares for Modtageren ved, at Godset ikke udleveres.

Som ovenfor ad § 118 bemærket, er det ikke en Betingelse, at Godset skal være gaaet fysisk tabt; det er nok, at det ikke udleveres eller ikke udleveres i uskadt Stand,